

ชุดนวนิยายผจญภัยลึกลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่องไพร

เมืองลับแล มดแดง พรายตะเคียน

น้อย อินทนนท์





น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มัลย์ ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมัลย์เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียนเอง” “แม่ฮ่องค์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แป๊ะตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมัลย์ยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาบัตรวารสารศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :
จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์
(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ดอน

เมืองลับแล มดแดง พรายตะเคียน



สำนักพิมพ์ กระพ้อม ป.ล.

ISBN 978-974-22590-1-3

ล่องไพร

อันดับที่ ๘

เมืองลับแล

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๘ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์

เลขที่ ๒๙๖ ซ.อรุณอมรินทร์ ๓๐ ถ.อรุณอมรินทร์

บางยี่ขัน บางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒-๔๓๓๐๐๒๖-๗

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิธ

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท



กองทุนมัลลย์ ชูพินิจ

จากสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ขอประเดิมปีพ.ศ.๒๕๒๙ ด้วย "ล่องไพร" เล่ม ๘ ตอนเมืองลับแล, มดแดง และพรายตะเคียน

การจัดพิมพ์หนังสือชุดล่องไพรขึ้นนั้น นอกจากจะเผยแพร่สารนิยายเกี่ยวกับป่าดงพงพีเมืองไทยเพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านแล้ว เรายังคำนึงถึงความถูกต้องในเรื่องราวการผจญภัยของ "ศักดิ์ สุริยัน" "ร.อ.เรือง ยุทธนา" และ "ตาเกิน" อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านการตรวจชำระต้นฉบับตามหลักภาษาไทย หรือการลำดับการผจญภัยแต่ละตอน ว่าครั้งใดก่อน..ครั้งใดหลัง ดังนั้น จึงต้องใช้เวลาพอสมควรในการจัดพิมพ์ให้แล้วเสร็จแต่ละเล่ม

และล่องไพร เล่ม ๘ นี้ เนื่องจากตอน "เมืองลับแล" มีขนาดสั้นกว่าตอนอื่นๆ ทางสำนักพิมพ์จึงได้นำล่องไพรตอนพิเศษถึง ๒ ตอนมารวมไว้ด้วยกันเพื่อเป็นโอกาสนันทนาการแก่ท่าน ได้แก่ตอน "มดแดง" และ "พรายตะเคียน" ซึ่งมีความสนุกสนานตื่นเต้นไม่แพ้ตอนที่ผ่านมา

โปรดติดตาม "ล่องไพร" ตอนอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งจะได้ทยอยจัดพิมพ์ตามลำดับ ดังที่ได้แจ้งไว้ที่ปกปกหลัง

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล.



“ชั่วฟ้าดินสลาย” นวนิยายขนาดสั้นเรื่องแรกของ **“เรียมเอง”** เป็นเรื่องของความรักระหว่างหญิงหนึ่งและชายสอง

นวนิยายเรื่องนี้เคยมีผู้นำมาสร้างเป็นทั้งภาพยนตร์และละครโทรทัศน์หลายครั้งได้รับความนิยมอย่างมากมาในยุคนั้น เคยได้รับรางวัลสำเกาทอง บทประพันธ์ดีเด่นในงานแจกรางวัลการประกวดภาพยนตร์ และรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมประจำปี นอกจากนี้เพลงเอกจากภาพยนตร์เรื่องชั่วฟ้าดินสลายก็เป็นเพลงอมตะ ซึ่งมีความไพเราะตั้งแต่ยุคนั้นจนกระทั่งปัจจุบัน



“แก้วตา” นวนิยายเรื่องสุดท้ายของ **“ครูมาลัย ขุพนิศ”** ในนามปากกา **“แม่นงค์”** เป็นเรื่องของเด็กผู้หญิงวัย ๑๐ ขวบ ซึ่งพ่อแม่แยกทางกัน แก้วตาไม่ใช่หนังสือสำหรับเด็ก แต่สำหรับผู้ใหญ่ทุกคนจะค้นหาคำตอบว่าเด็กในปกครองของตนต้องการอะไร และเหตุใดผู้ชายจึงต้องเลิกร้างกับภรรยาไปมีผู้หญิงคนใหม่

ครูมาลัยเขียนนวนิยายเรื่องนี้เมื่อครั้งบางละมุงยังเป็นตำบลตากอากาศที่สงบเงียบ ไม่เจริญถึงขีดสุดเช่นนี้ แก้วตาจึงเป็นนวนิยายที่นอกจากจะตีแผ่ความรู้สึกนึกคิดของเด็กวัยสิบขวบที่พ่อแม่หย่าร้างกันแล้วยังได้นำบรรยากาศเก่าๆของพัทยาเมื่อ ๓๐-๔๐ ปีก่อน กลับมาให้ระลึกถึงเช่นกัน



รวมเรื่องสั้นของ **“เรียมเอง”**
ผลงานอมตะอีกเล่มหนึ่งของ **“ครูมาลัย ชูพินิจ”**
ในนามปากกาซึ่งใช้สำหรับเขียนเรื่องสั้นและ
นวนิยายขนาดสั้นโดยเฉพาะ แม้จะพิมพ์รวม
เล่มครั้งแรกเมื่อกว่า ๕๐ ปีมาแล้ว แต่ถ้อยคำ
สำนวนมิได้ล้าสมัยไปตามกาลเวลา แต่ละเรื่อง
เต็มไปด้วยแง่มุมต่างๆของชีวิตมนุษย์ ซึ่ง
“เรียมเอง” ได้ หยิบยกขึ้นมาให้เห็น

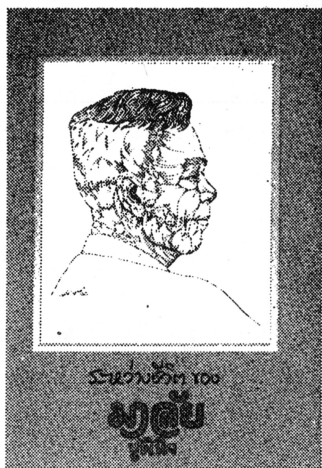
รวมเรื่องสั้นของ **“เรียมเอง”** รูป
เล่มสวยงามกะทัดรัด ปกฝีมือช่าง มุลพินิจ พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์อย่างดี
หนาถึง ๒๔๐ หน้า เล่ม ๑ ราคาเพียง ๑๑๐ บาท และเล่ม ๒ ราคา
๑๒๐ บาท



“ลมหายใจเข้า-ออก” ข้อเขียน
เชิงปรัชญาเกี่ยวกับมนุษย์ในทัศนะของ
“กิดติ ชูพินิจ” (ทายาทคนหนึ่งของครูมาลัย
ชูพินิจ) อดีตประธานสมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์
คนแรก และอดีตนายกสมาคมนักหนังสือพิมพ์
แห่งประเทศไทย ซึ่งเพิ่งล่วงลับไปด้วยอุบัติเหตุ
รวบรวมจากคอลัมน์ใน **“หลักไท”** อ่านได้
อรรถรสทุกกระบวนความ

“มานิจ สุขสมจิตร” ประธาน
สถาบันพัฒนาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยได้เขียนไว้ว่า

“.....เป็นอย่างไรครับ รวากับบทความ **“ระหว่งบรรทัด”** ของ
“น้อย อินทนนท์” ที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ **“พิมพ์ไทย”** รายวัน ของ
บริษัทไทยพาณิชย์การ สมัยเมื่อเราสองคนเพิ่งจะเริ่มเข้าสู่วงการหนังสือ
พิมพ์ใหม่ๆ นั่นทีเดียว.....”



“ระหว่างชีวิตของมัลย์ ขุนนิจ” หนังสือรูปเล่มสวยงาม
กะทัดรัด พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์อย่างดี ปกเป็นลายเส้นฝีมือศิลปินใหญ่
ช่วง มุลนิจ หนาถึง ๓๑๑ หน้า แต่ราคาเพียง ๑๓๕ บาท เล่มนี้ มิใช่
ท่านจะได้รู้ประวัติของ “น้อย อินทนนท์” ผู้เขียนสารนิยายชุด “ล่องไพร”
เพียงเท่านั้น ท่านยังจะได้อ่านเกร็ดชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ของบรมครูทาง
การประพันธ์ท่านนี้ ซึ่งผู้รู้จักมักคุ้นจากหลายวงการ...หลายอาชีพ มีทั้งนัก
การเมือง นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ชื่อดัง เช่น สด คุรุเมโรหิต มนัส จรรย์วงศ์
วิลาศ มณีวัต อาจันต์ ปัญจพรรค์ สรรพสิริ วิริยศิริ ชาลี เอี่ยมกระสินธุ์
ฯลฯ ได้เขียนไว้อย่างน่าอ่านอีกด้วย “ระหว่างชีวิตของมัลย์ ขุนนิจ” จึง
เป็นหนังสืออีกเล่มที่แฟน ๆ “ล่องไพร” ไม่ควรพลาด

หนังสือทุกเล่มมีจำหน่ายตามร้านขายหนังสือทั่วไป
หากหาซื้อไม่ได้ กรุณาติดต่อที่บริษัทเคล็ดไทย จำกัด
โทรศัพท์ ๒๒๕๔๕๓๖ - ๔๐

เมืองลับแล

นางข้างกองไฟ	๓
โสมประกา!	๑๔
เมียทუნอ่อง	๒๒
เหรียญกษาปณ์	๓๕
เกือกทอง	๔๗
ขันอาสา	๕๗
ศพนหยอดไฟ	๖๘
สัญญาณมรณะ	๗๙
ตกอยู่ในวงล้อม	๙๓
เผชิญหน้าโสมประกา	๑๐๕
วิมานฉิมพลี	๑๒๑
อวสานสี่เห	๑๓๒

๑

นางข้างกองไฟ

แรดตัวนั้น...ทิ้งรอยเท้าของมันไว้ที่หนองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งมันนอนแช่น้ำดำโคลนอยู่เป็นเวลานาน ครั้นแล้วก็ขึ้นสู่ช่องเขาเข้าป่าแดงอันเป็นพื้นดินแข็งและเต็มไปด้วยลูกรังยาแก่การแกะรอยต่อจากนั้น ก็หายไปในหุบใหญ่ซึ่งต้นไม้สูงต้นเหมยอย่างคำพังเพยว่า และหมดปัญญาที่ทุนอ่อน...นายพรานใหญ่แห่งอุมปาตจะสังเกตเห็นวีแววหรือระแคะระคายของร่องรอยมันอีกต่อไป เพราะนอกจากพื้นที่จะรกร้างและปราศจากทางผ่านแล้ว ภูมิประเทศยังมีดงสัตว์ เนื่องจากแสงแดดส่องผ่านกิ่งก้านของต้นไม้ใบหนาทึบ และเหมยหมอกที่ปกคลุมอยู่เบื้องบนขึ้นไปลงมายังพื้นดินไม่ได้อีกด้วย

แรดตัวนั้นน้อยเดียว ไม่ใช่กระซู่ ขนาดของมันไล่เลี่ยกับควายตอนที่กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ นอของมันเท่าที่สังเกตเห็นขณะถูกยิงลำบากมาถึงามหนักหนา ฉะนั้นก็เป็นธรรมดาที่พรานใหญ่อย่างทุนอ่อนจะยอมวางมือจากความพยายามไม่ได้ง่าย ๆ แยกออกนำหน้าลูกบ้านอุมปาต ๒ คนซึ่งไปด้วยกัน ตรวจค้นร่องรอยของแรดตัวนั้นอยู่ในหุบใหญ่อยู่นานหลายชั่วโมงจนกระทั่งอ่อนใจ เห็นรอยหนักเข้าก็ลงนั่งพักที่โคนสักใหญ่ต้นหนึ่งและหันหน้าปรึกษากัน

ลูกบ้านคนหนึ่งเข้าใจว่าคิดรอยผิด มาคนละทิศกับทางที่แรดไป แต่อีกคนหนึ่งมั่นใจว่า ทุนอ่องจับทิศทางถูก เพียงแต่จะต้องช่วยกันพยายามคลำทางต่อไปจนกว่าจะเจอรอยใหม่ของแรดตัวนั้น หรือทางด่านเส้นหนึ่งเส้นใดข้างหน้า แต่ทั้งหมดของปฏิกิริยาของทุนอ่องต่อการถกเถียงของลูกบ้านคู่นี้ก็เพียงแค่หัวเราะ

“พ่อเฒ่าไม่ให้ความแจ่มกระจ่างอะไรแก่เราเลย ว่าใครผิดใครถูกในเรื่องนี้...”

“ข้าจะให้ได้ยังไง ในเมื่อข้าเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำไป ว่าระหว่างเอ็ง ๒ คน ใครผิด? และใครถูก?”

ลูกบ้านทั้งคู่ได้ฟังก็หันไปมองนายพรานชราตาข้าง ต่อจากนั้นก็หันไปมองดูตาซึ่งกันและกัน ครั้นแล้วก็หันกลับไปทักนายพรานใหญ่อีกคน

“นี่พ่อเฒ่าจะให้เราเข้าใจกันรึ?” คนหนึ่งเอ่ยขึ้น “ว่าแม้แต่พ่อเฒ่าก็ยังบอกไม่ได้ว่า แรดตัวนั้นไปทางไหน?”

ทุนอ่องได้ฟังก็หัวเราะก๊องไปในป่าอันเยือกเย็น

“ถ้าข้ารู้ละก้อ” แกว่า “เอ็งคิดกันรึว่าข้าจะยอมเหนื่อยแรงเดินหารอยมันอยู่อย่างนี้?”

อันที่จริงคำตอบของทุนอ่องก็มีเหตุผลพอที่จะทำให้ลูกบ้านทั้งสองพอจะเข้าใจและควรจะเข้าใจ แต่ศรัทธาของคนเราเป็นของประหลาด และศรัทธาอันแรงกล้าของลูกบ้านทั้งสองที่มีต่อทุนอ่อง ทำให้เขาไม่สามารถจะยอมเชื่อได้ง่ายๆ ว่า พรานใหญ่อย่างชายชราผู้นี้ ใช้ชีวิต ๖๐ ปีของแกท่องเที่ยวไปในป่า แม้ที่ใครไม่เคยเที่ยว ล่าสัตว์ใหญ่ที่ดุร้าย แม้ที่ใครไม่กล้าลามาเสียหนักต่อนัก รู้จักชีวิตและชำนาญสัญญาณของป่าทุกชนิดทุกประเภท อย่างยากที่จะหาใครเปรียบได้ในเขตตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศไทย จะยอมจำนนต่อร่องรอยของแรดตัวนั้นว่า มันกำลังบ้ายหน้า

ไปทางทิศไหน?

๗ วันเต็มๆ นายพรานใหญ่พร้อมด้วยลูกบ้านของแกติดตามมันมาแต่ต้นสันเขาขาดเข้าเขตสังกะหะ วกเวียนอยู่ในบริเวณภูมิประเทศรูปสามเหลี่ยม ระหว่างฝั่งแม่เมยคอยปัน และสันเขาแดนอันมีเนื้อที่ไพศาล และ ๗ วันเต็มๆ แกก็เจอแต่รอยชั้บข้าง เลื่อนบ้าง ที่มันทิ้งไว้ตามภูมิประเทศลักษณะต่างๆ กัน แต่ทุกวัน...แทนที่เจ้าแรดตัวนั้นจะอ่อนกำลังตามที่แกเข้าใจไว้แต่แรก คูมันกลับจะยิ่งกล้าแข็งขึ้นเหมือนกระสุนปืนทั้ง ๓ กระบอกจะไม่ระคายผิวหนังของมันแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่กระสุนทุกนัดเข้าที่หมาย การยิงก็ในระยะใกล้ กองเลือดและแปลงดินที่มันล้มลง กระเสือกกระสนก่อนที่จะตะเกียกตะกายลุกขึ้นและหนีไป บังชั้คอยู่ว่าได้รับบาดเจ็บไปอย่างสาหัส

แต่แรดตัวนั้นก็รอดมือแกไปได้ราวกับปาฏิหาริย์ ๗ วันเต็มๆ แกติดตามมันมาจนกระทั่งเสบียงอาหารที่มีติดตัวไปหมดเกลี้ยง และเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเองด้วยของป่าตามแต่จะหาได้ ๗ วันเต็มๆ แกผ่านคืนอันเต็มไปด้วยความรำคาญทนทุกข์ทรมานจากยุงและแมลงซึ่งทำให้การนอนเป็นไปด้วยความยากลำบาก ผ่านกลางวันซึ่งหันไปทางไหนเจอแต่ทาก... ทาก และอสรพิษนานาชนิดอันเป็นของธรรมดาสำหรับชีวิตพรานป่าอย่างแก

ทุนอ่อน ไม่เคยย่อท้อต่อความลำบาก ความอดอยาก และภัยอันตราย ทรายใดที่มีอะไรซึ่งมีค่าควรแก่ความพยายามเป็นจุดหมายปลายทางข้างหน้า ๑๐ ตัวของแรดที่แกเคยล่ามาได้ในชีวิตพรานของแก บางรายต้องใช้เวลาและความพยายามยิ่งกว่านี้ แต่ทุกตัวไม่เคยทำความอดหนาระอาใจให้แก่แกอย่างตัวที่กำลังติดตามอยู่ในปัจจุบันนี้ มันทำลายกฎของป่าและความชัดเจนทุกอย่างที่แกเคยผ่านมาในชีวิต ประการแรกทีเดียว กระสุน ๓ นัดที่กนก ห่านคอ และหัวใจตามลำดับกันภายในระยะ ๑๕ ก้าวเท่านั้น

ควรจะคว่ำมันอยู่กับที่ได้ ประการต่อไป พร้อมด้วยบาดแผลฉกรรจ์เช่นนั้นมันไม่ควรจะไปได้ไกล และประการสุดท้าย เมื่อยังไปได้มันก็ควรจะลงสู่ป่าล่างซึ่งใช้กำลังน้อย แทนที่จะขึ้นสู่ป่าบนอันต้องการกำลังมากสำหรับการปีนป่าย

เจ้าแรดตัวนั้น ไม่กระทำสักอย่างเดียวตามที่แกลดหมาย พิจารณาจากรอยเท้าที่มันทิ้งไว้ในการเดินทาง หยุตพัก กิน ถ่าย และลงดำโคลน ไม่แสดงเจตนาใดๆ ด้วยซ้ำไป ว่ามีอะไรผิดปกติไปจากรอยที่เกะกะตามมันมาก่อนถูกยิง จนกระทั่งบางครั้งอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่าจะตามแรดผิดตัวหรือมิฉะนั้นก็ตาฝาดไปในการเห็นผลของการยิงครั้งนั้น

แต่เป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นตาของพรานป่าทั้งเล็กและใหญ่ ซึ่งอยู่ในรุ่นและวัยต่างๆ กันถึง ๓ คู่ ตาซึ่งคู่ออกมาจากพื้นดินที่คนอื่นมองไม่เห็นความหมาย...ตาซึ่งอ่านได้จากสัญญาและสัญญาไพรอันต้องใช้เวลาเรียนเป็นสิบ ๆ ปี และความชำนาญจากชีวิตพรานนานกว่านั้น

ทุนอ่องแห่งอุมปาดเคี้ยวยาตั้ง พलगมองดูบริเวณป่ารอบๆ ตัวกันอย่างพิศวงงงัน ทั้งแปลกประหลาด ทั้งอัศจรรย์ที่จู่ๆ รอยเจ้าแรดตัวนั้นมาหายไปในที่ที่มันไม่ควรจะหาย เหมือนมีปีกเหาะเหินเดินอากาศได้ หรือใช้วิธีดำดินไปเหมือนพญาขอมเมืองละโว้

การโต้เถียงกันระหว่างลูกบ้าน ๒ คน ซึ่งเริ่มขึ้นใหม่เกี่ยวกับขนาดของแรดที่หายไปทำให้แสร้าคาญ ถึงกับต้องหันไปดุให้มันเงียบ เพื่อที่แกจะได้ใช้ความคิดและสติปัญญาวินิจฉัยปัญหาที่กำลังจะเผชิญอยู่ต่อไป

“แต่มันใหญ่ขนาดกระทิงโทนที่เรายิงกันเมื่อปลายปีก่อนจริงๆ นี่พ่อเฒ่า” เจ้าคนหนึ่งอดแย้งไม่ได้

“เออ, ปลาดกน้ำข่อมตัวโต สัตว์ลำบากหายไปในปีใหญ่ ข่อมใหญ่กว่าเมื่อตอนแรกที่เอ็งยิงทั้งนั้นแหละวะ อ้ายกระแซช”

“แล้วพ่อเฒ่าล่ะ?” อีกคนหนึ่งสอด “ถามจริงๆ เอะว่ามันใหญ่แค่ไหน?”

ทูนอ่องถอนใจยาวด้วยการบงคับใจ

“เอ็งให้ข้าเข้าไปยุ่งอีกคนอายจอส่วย เดี่ยวแรดตัวนั้นก็จะได้ใหญ่เท่าช้างโตนเท่านั้นเอง” แกว่า

ความสนใจของนายพรานใหญ่เวลานั้นมิได้อยู่ที่ขนาดของแรดที่เกิดขึ้นหรือทิศทางที่มันกำลังหนีแกต่อไป หากเวลาซึ่งเย็นลงทุกขณะ อาหารซึ่งมิได้คดถึงท้องนับแต่เมื่อเช้าเป็นต้นมา และเหนือสิ่งอื่นใดเสียงฟ้าที่ร้องมาแต่ไกล และเมฆซึ่งตั้งเค้ามีคมมาจากขอบฟ้าทิศตะวันตกเฉียงใต้ ลมที่อันป่าและอากาศที่อบอ้าวมาเป็นเวลาหลายวันบอกสัญญาณให้รู้ล่วงหน้าว่า ทั้งฝนต้นฤดูและพายุอาจจะมาถึงเมื่อไรก็ได้ ขณะใดที่มันมา มิใช่แต่ความหวังในการติดตามแรดตัวนั้นไว้ทันจะล่มสลายเพราะร่องรอยต่างๆ จะถูกลบไปจนหมดสิ้นอย่างเดียว หากปัญหาในเรื่องอาหารทั้งมือนี้และมือหน้า ปัญหาในเรื่องที่กำลังสำหรับจะพักอาศัยหลบความเปียกโชก และหนาวเย็นอย่างจับจิตจับใจจากพายุและสายฝนที่กระหน่ำลงมา สำหรับภูมิภาคที่บริเวณป่านั้นตั้งอยู่ มันอาจจะกินเวลาแรมวันแรมคืน มันอาจจะถึงสัปดาห์ และมันก็อาจจะถึงเดือน

ลูกบ้านทั้งสองของแกดูจะไม่มีใครเฉลียวในข้อนี้ แต่ทันใดที่นายพรานราชาให้ดูท้องฟ้า และอธิบายถึงความหมายของผลต่อเนื่องที่จะพึงมีมา แรดตัวนั้นก็อันตรธานไปจากการสนทนาและความสนใจของมัน

“หักกิ่งไม้ทำเพิงอยู่กันก็ได้ นี่ พ่อเฒ่า” เจ้ากระแขอออกความคิดเพื่อแสดงความฉลาด “สำหรับอาหารนะ ข้ากับอายจอส่วยจะช่วยกันออกไปหากวางมาอย่างทิ้งไว้สักตัว”

“แล้วก็นอนใจว่าหางรอความตายอยู่ที่นั่นรึ?” ทูนอ่องมองหน้า

มันอย่างเยาะ ๆ

“พ่อเฒ่าหมายความว่าอะไร?” จอช่วยไม่เข้าใจเหมือนกัน

“เอ็งจะตกที่นั่นนั่น เป็นผีเฝ้าป่าอยู่ที่นี่ อย่างอ้ายชเวโบกับเพื่อนของมันเมื่อ ๑๐ ปีก่อน และอย่างพวกยงที่พากันมาตายเสียที่นี่ทั้งหมู่บ้านก่อนหน้านั้นขึ้นไป ขำรู้ดีเพราะครั้งนั้น หลายสิบปีมาแล้ว ข้าเกือบตายเหมือนกันขณะตามล่าช้างงาลากดินตัวหนึ่งมาถึงที่นี่ ฟัง...ทั้งสองคนแหละ เพิ่งพักอาจจะกำบังฝนและพายุได้ เมื่อตกลงใจเลิกติดตามแรดตัวนั้น เอ็งก็อาจจะหากวางไว้เป็นเสบียงเลี้ยงชีวิตไปอีกหลายวัน หรือแรมเดือนเพราะกวางมีถมไป แต่ทันใดที่ฝนลง จำไว้ ...ทันใดที่มันตกหนักนัก ชั่วโมงสองชั่วโมงเท่านั้น ทั้งเพิงทั้งกวาง ทั้งเอ็งทั้งข้า อาจจะถูกน้ำป่าพัดจมหายสาบสูญไปชั่วชีวิตก็ได้ โดยไม่รู้ว่าจะกระดุกจะไปกองอยู่ที่ไหน และเพราะว่าหุบนี้เป็นที่ลุ่ม ภายในวันเดียว มันจะกลายเป็นบึงไปเปล่า อ้ายกระแซ อ้ายจอช่วย...ฟังข้า ทางรอดของเรามีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือ ขึ้นให้สูงไว้ ขึ้นไปให้ถึงยอดเขา ซึ่งเราอาจจะหาถ้ำได้สักแห่ง สำหรับหลบภัยต่อไป...”

ทั้ง ๆ ที่แกกำลังอธิบายให้เจ้าลูกบ้านทั้งสองคนฟังอยู่นั่นเอง ดินฟ้าอากาศก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปเป็นลำดับ สายฟ้าแปลบปลาบไปทั่วทิศ แสงสว่างของเพลากลางวันที่เหลืออยู่สลับลงทุกที กลุ่มเมฆที่มีดมิดก็แผ่ซ่านออกไปโดยรวดเร็ว ลมเย็นซึ่งเป็นสัญญาณล่วงหน้าของพายุฝนเริ่มพัดหนัก ชั่วเวลาไม่ช้าไม่นานมันก็ดังอุป้ทั้งป่า นายพรานชรารู้ว่าเวลาเหลือน้อย และแกจะต้องเร่งตัดสินใจ ถ้าปรารถนาและหวังจะได้หลบนอนภายในเสื้อผ้าที่แห้งสักระยะในคืนนั้น หรือวันและคืนต่อไป และแกก็ตัดสินใจรีบลุกขึ้นโดยเร็ว

“ตามข้ามา” แยกห่างจากท้องฟ้าที่เกือบมองไม่เห็นสีน้ำเงินของมัน

อีกต่อไป และป่าซึ่งเริ่มเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง กลับมาที่เจ้าสองหนุ่มลูกบ้าน พลาออกเดินมุ่งไปยังเนินสูงข้างหน้าด้วยกิริยากระปรีกระเปร่า แต่ชั่วเวลาไม่เท่าไร และภายในระยะไม่กี่สิบก้าว ฝนเม็ดแรก เย็นเฉียบเหมือนลูกเห็บ และโศกพิศรรคมาก็เปาะลงมาลูกแรกแก่หน้าของแก

“ถ้าจะไม่ทันเสียแล้ว....” ทุนอ่องพึมพำ พยายามเร่งฝีเท้าหนักขึ้น

เนินสูงข้างหน้า ซึ่งปรากฏอยู่ระหว่างช่องว่างของแถวต้นไม้ที่มีดกทึบ ค่อยเลือนหายไปจากสายตา เสียงลม เสียงฝน เสียงกิ่งไม้ลั่น ดังอูมาทั้งป่า อึดใจเดียวเท่านั้น สิ่งที่น่ายพรานชราคาดหมายไว้ล่วงหน้าด้วยความหวังเกรงก็เกิดขึ้น และเกิดอย่างกะทันหัน ทั้งพายุ ทั้งฝน ประดังกันมาสมกับที่อันป่าอยู่เป็นเวลาหลายวัน และครั้งหนึ่งที่มันตก ก็ตกอย่างลึมหลึมตาไม่ขึ้น ตกอย่างฟ้ารั่วต่อเนื่องกันไป โดยไม่มีเค้าว่าจะซาลงหรือผ่อนระยะให้มีเวลาหายใจ

สิ้นสุดกันที่สำหรับความหวังที่จะพยายามรักษาเสื่อผืนน้อยขึ้นที่ปกคลุมกาย เหนือสิ่งอื่นใด....ยามกระสุนดินคำที่ทุกคนสะพายให้พ้นจากความเปียกโชกไปได้ ความหวังอย่างเดียวของทุนอ่องในขณะนั้นอยู่ที่เพิงผา และดีขึ้นไปกว่านั้น ถ้าสักแห่งที่แกและลูกบ้าน ๒ คนจะได้อาศัยหลบฝน หลบพายุ ก่อไฟผิง ดากเสื่อและยามสักระยะอันจำเป็นอย่างยิ่งได้ มันอาจจะเป็นความหวังที่เลือนลอย เพราะได้อาศัยแต่ความคาดคะเนในท่ามกลางความมืดที่ปกคลุมลงมาอย่างมองไม่เห็นหนทาง ท่ามกลางสายฝนที่เย็นเฉียบ และกระแสน้ำที่พัดกระแทกกระทั้นทรงตัวให้ตรงไม่ได้ แต่คนเราอยู่ได้ด้วยหวัง จะเลือนรางหรือเล็กน้อยเพียงใด มันเกี่ยวกับกำลังใจ ผลักดันให้พรานชราจะจุมมะงาหราต่อไป ในฐานะที่เป็นหัวหน้าและมีอาวุโสกว่าเจ้าหนุ่ม ๒ ลูกบ้าน มันเป็นทั้งภาระและหน้าที่ซึ่ง

แกจะต้องนำมันไปสู่ที่ปลอดภัยเช่นนั้นให้ได้

ยิ่งเดิน เนินสูงที่แกวาดไว้ในใจก็ดูจะยิ่งห่างออกไป คูมันไกลสุดขอบฟ้าป่าหิมพานต์ หรืออันตรายหายกลายเป็นอากาศธาตุไปแล้ว ยิ่งเดิน ร่างอันเปี้ยกโซกเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลีย มีแต่จะหนักขึ้นทุกที ทุกฝีก้าวก็เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานจากการลื่นล้มหรือสะดุดตะพึดและกิ่งไม้ จากก้าวหนึ่งไปสู่อีกก้าวหนึ่งไม่มีอะไรผิดแปลกกัน ในที่สุด แม้แต่ความหวังจะถึงเนินนั้นพลอยสลายไปด้วย

“ข้ากำลังจะหนาวตาย” อ้ายกระแซชบอกแข่งกับควมมีครอบกาย และเสียงพายุที่พัดลั่นสนั่นป่า

“ข้าก็เหมือนกัน” อ้ายจอส่วยเห็นสอดคล้องด้วยเป็นครั้งแรกในวันนั้น ฟันของมันกระทบกันจนฟังเกือบไม่ออก “เมื่อไหร่จะถึงที่ที่พ่อเล่าว่าสักที!”

ทุนอ่องได้ฟังก็หัวเราะอย่างเต็มไปด้วยความขมขื่นมาจากความมืดข้างหน้าว่า

“พวกเอ็งคงคิดว่าข้าสนุกในการเดินตากลมตากฝนอยู่อย่างนี้?”

“แต่ขึ้นนานไปข้าทนไม่ไหวแน่” เจ้าหนุ่มสองคนตะโกนบอกแก่เป็นเสียงเดียวกัน “ขามันอยากจะหยุดอยู่กับที่ กันมันอยากจะนั่งลง หลังมันก็อยากจะนอน”

“หยุดเมื่อไร เอ็งจะไม่มีวันก้าวต่อไปได้ นั่งลงเมื่อไร เอ็งจะไม่มีวันลุก ถึงกับลงนอนเมื่อไร เมียของเอ็งทางบ้านจะเป็นม่าย”

ปากของแกปลุกปลอบใจของมันออกไปอย่างนั้น แต่ตัวเองก็อ่อนกำลังลงทุกขณะ ปีนคูชีวิตของแกซึ่งแบกอยู่บนบ่า ถูกกลดลงมาใช้พานท้ายของมันขึ้นพื้นดินอันขรุขระและเปี้ยกแฉะต่างไม้เท้า รอบ ๆ กาย เสียงกระแสน้ำอันไหลแรงมาจากตอนบนครีกโครมอยู่ในโตรกสองฟากข้าง มัน

เตือนให้กระวังตัวที่จะไม่จับทิศผิดทางพลาดตกลงไป ซึ่งหมายถึงความตายแน่กว่าความทุกข์ทรมานที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน

ยิ่งนานไปและหลายชั่วโมงต่อมา แม้แต่เสียงอุทธรณ์ของเจ้าสองหนุ่มลูกบ้านก็พลอยเงียบหายไปด้วย ได้ยินแต่ฟันกระทบกัน และการถื่นถ่มถ้ำขึ้นเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าผ่านอะไรมาบ้าง และข้างหน้ามีอะไรอยู่ นอกจากเดิน....เดินและเดินต่อไป ในขณะที่กำลังวังชาไม่มีเหลืออยู่แม้สำหรับอีกก้าวเดียวนั่นเอง นายพรานชราที่รู้สึกว้าเหวที่ค่อยราบเข้า และทางเดินเกลี้ยงเกลารื่น สว่างจากต้นไม้ที่ปะทะก็ห่างออกไป ในเวลาเดียวกันทั้งลมและฝนก็ค่อยซาลงอย่างน่าอัศจรรย์สำหรับในฤดูและภูมิประเทศเช่นนั้น ทุนอ่อนหันไปบอกเจ้าหนุ่มถึงข้อเท็จจริงนี้ แต่أيัยกระแซและأيัยจอส่วยไม่มีแรงที่จะตอบเสียแล้ว ได้ยินแต่เสียงครางอยู่ในลำคอ ต่อมาอีกครู่ใหญ่ๆ จึงหลุดออกมาได้ว่า

“มีประโยชน์อะไรพ่อเฒ่า เมื่อเรากำลังจะหนาวตายอยู่รอมร่อ ขอให้ข้าตายอยู่ตรงนี้เถอะ อยู่ต่อไปทรมานใจเหลือทน”

ทุนอ่อนได้ฟังก็หัวเราะลั่นก้องไปในราตรีอันชื้นแฉะและมีดเหมือนอยู่ในถ้ำ

“ทุก....เกิดเป็นผู้ชายทั้งที” แกคำรามเหมือนเสือร้าย “คิดถึงแต่เรื่องที่จะตาย แทนที่จะคิดมีชีวิตอยู่ ข้ารู้ว่าเ็งทั้ง ๒ คนไม่อยากจะตาย ความเสาะของใจปลาชิวต่างหากทำให้เ็งพูดออกมา ข้ารู้ว่าเ็งยังไม่อยากตาย เพราะว่าเ็งยังหนุ่มเกินไป เมียของเ็งก็ยังไม่สาวเกินไป....”

“เมียมีประโยชน์อะไรพ่อเฒ่า เมื่อเรากำลังอยู่กลางฝนที่นี่ ส่วนมันนอนอุ่นอยู่ข้างกองไฟในเรือนห่างกันออกไปหลายร้อยโยชน์ ระยะเวลาเป็นเวลาแรมเดือน....”

“เมียจะมีประโยชน์แก่เ็งเป็นๆ เมื่อกลับไปถึงอุ้มปาด มากกว่า

เอ็งที่ตาย ผู้ชายในหมู่บ้านเราอีกหลายคนเหลือเกินที่อยากจะเห็นเมียของเอ็งเป็นม่าย มันจะได้เข้าครอบครองแทนเอ็ง”

“ไม่มีวันเสียละ ถ้าข้าจะช่วยให้” อ้ายกระแซเน้นเสียงออกมาตามรายพัน “ข้าเสียเหล่าเช่นผีให้มัน ๑ ขวด ไก่ ๑ ตัว”

“ของข้า พ่อตาเรียกตั้ง ๓ เท” อ้ายจอส่วยพึมพำ

“แต่เวลาให้ มึงก็มี ๑ ขวดเท่านั้น” อ้ายกระแซค้าน

การถกเถียงระหว่าง ๒ หนุ่มเริ่มขึ้นอีก อารมณ์ที่คุกรุ่นอุ่นเลือดในกายได้บ้างไม่มากก็น้อย และแกก็ปล่อยให้มันถกเถียงกันตลอดครู่ใหญ่ๆ ต่อมา จนกระทั่งรู้สึกว่ามันไม่มีปะทะหน้าอีกต่อไป เหมือนจะได้พ้นชายป่าออกมานั่นเอง ทุนอ่องก็ร้องขึ้นเบาๆ หยดชะงักอยู่กับที่ พลังขี้มือไปในความมืดข้างหน้า

“นี่ข้าตาฟาดไปหรือแลเห็นแสงไฟนั่นจริง ๆ”

ชั่วอึดใจหนึ่งเต็มๆ เจ้าสองหนุ่มยืนนิ่งเหมือนถูกมนต์สะกด ได้แต่มองตามมือแกชี้ ครั้นแล้วก็โผล่เข้าหากันและอุทานออกมา

“ผีกระสือ!”

“อ้ายควาย” นายพรานใหญ่คำรามอยู่ในลำคอ “โตจนป่านี้นี้แล้ว ยังไม่รู้ว่าจะไรผีกระสือ อะไรไม่ใช่ นั่นมันแสงไฟ....”

“ไฟ ทำไมจะมากองอยู่กลางฝน?”

“นั่นมันคงจะเป็นบ้านคน อ้ายเซอะ”

“บ้านคน ใครจะมาอยู่กลางดงอย่างนี้?”

นั่นมันเป็นสิ่งที่พรานชรากำลังคิดจนอยู่เหมือนกัน แรกทีเดียวที่แลเห็นดูเหมือนมันจะเป็นจุดเล็กๆ ที่พุ่งทะลุออกมาจากม่านสีหมอกของราตรีกาล ครั้นใกล้เข้าไปและสายดาค่อยชินเข้า จึงปรากฏว่ามันสว่างออกมาจากกองไฟไต้ถุนเรือนที่สูงหลังหนึ่ง ตั้งอยู่ภายในรั้วไม้รวกห่างๆ ไฟ